

have været anderledes, og at han derfor vil undlade at stemme om den. Ja, hvis man ikke skulde kunne stemme for en Finanslov, fordi man mente, den paa forskellige Punkter burde have været anderledes, saa vilde aldrig nogen Finanslov kunne blive vedtaget i Rigsdagen. Der vil altid være større eller mindre Punkter, hvor man er bleven overfemt, og hvor man er misfornøjet med det Udseende, Finansloven har faaet. Men vilde vi i saadanne Tilfælde alle følge det ærede Medlem, og sige: „Stemmer ikke!“ vilde det dog blive en Parodi paa en lovgivende Forjamling. Jeg vil imidlertid ikke forlætte videre. Her er jo ingen Grund til Kamp, thi her er ingen at kæmpe med længere. Det ærede Medlem fra Ringbøbing er nu kommen til det Standpunkt, som han selv erkender ikke er noget tappert Standpunkt, at han siger: „Stemmer ikke!“ til Finansloven. Det ærede Medlem fra Vejre (D. Hansen) vil give sit Samtykke til den og kommer for saa vidt til at staa i temmelig stor Modsigelse til det ærede Medlem fra Ringbøbing i Realiteten. Der er Oplosning i de Herrer's Vejre. Den ene vil, og den anden vil ikke. Men en Ting have de Herrer alligevel opnaaet ved den Stilling, de nu indtage, og det er den, at de have overladt os Vren for Finanslovens Gennemførelse. Og vi takke dem derfor. Jeg er vis paa, at de mange forskellige Interesser i vort Samfund, som støttes gennem den aarlige Finanslov, ville være taknemlige for, at der gennemføres en Finanslov. Men der vil ikke blive megen Tak til overs for dem, der i dette Spørgsmaal ikke har haft andet at sige end: „Stemmer ikke!“

J. C. Christensen: Ja, den ærede Ordfører var jo meget højt oppe nu til Slutning og mente, at Flertallet havde al Vren. Han gik jo ikke saa vidt, som der stod paa de gamle Rakkelvogne. „Soli deo gloria“, men noget lignende var det, han vilde høre udtalt om Flertallet. Ja, det er vist, at den ordinære Finanslov, som blev gennemført den 1ste April 1894, har Flertallet fuldt ud Vren for, men det har ogsaa Stammen derfor. Den Finanslov her føres igennem, skal ogsaa gaa i Flertallet's Navn. Det er Flertallet's Finanslov; det er karakteriseret saa tydeligt gennem mange forskellige Afstemninger. Men naar Flertallet siger, at det er en Finanslov, som særlig er Folketingets Finanslov, saa siger jeg: Nej. Det er den ikke. Den er særlig Landstingets Finanslov! Den er den ny Tids Finanslov! Den er Forligets Finanslov! Netop fordi jeg nok vil have, at Flertallet

skal have Vren for den, derfor er det ogsaa, at jeg ikke vil være med til at sige Ja til Finansloven i dette Øjeblik. Lad saa Flertallet tage den Vre, det kan faa derfor; nogen meget stor Vre tror jeg ikke, det kan blive, og navnlig tror jeg ikke, det bliver en Vre, som skal bære dem paa Guldstol igen ind i dette Ting. Jeg tror, at der er en Hage ved den Vre, saa Vælgerne ville finde, at der ikke er noget at bære de Herrer i Guldstol for. Den ærede Ordfører jagde, at hvis alle vilde have Finansloven akkurat i den Skikkelse, de synes bedst om, kunde ingen faa sin Vilje tilfredsstillet. Nej, i mange Smaating kan man godt bøje sig og ogsaa i væsentlige Ting, men at Folketinget saa gennemgaende, som det her har gjort, bøjer sig for Lands-tinget og indretter Finansloven fra den ene Ende til den anden paa, at der ikke skal være det mindste for det høje Lands-ting at udsætte paa den, kan jeg ikke gaa med til. Det kan da heller ikke være nogen For-handlingspolitik at mene, at dette skal være Til-fældet. Tværtimod, al Forhandlingspolitik, som virkelig skal svare til sit Navn, bør føre til, at man stiller sine Krav op fuldt ud, og at der forhandles aabent og ærligt mellem Tingene og Regeringen om deres Gennem-førelse. Det er disse Bemærkninger, jeg finder Anledning til at gøre til den ærede Ordfører.

Ronfeilspræsidenten (Need & Thott): Jeg har ikke ønsket at lade Finanslovens 3dje Behandling gaa til Ende uden her at udtale min Glæde over, at de Forudsætninger, som jeg udtalte ved Finanslovens 1ste Behandling, fuldt ud ere blevne opfyldte. Jeg tillod mig ved den Lejlighed at udtale, at jeg haabede, at det Finanslovsforslag, som var forelagt af Regeringen, vilde vise sig at være saaledes, at det kunde samle et Flertal her i Salen om sig. Dette Haab er jo nu gaaet i Opfyldelse, og jeg tilstaar, at det om muligt er gaaet i Opfyldelse i endnu højere Grad, end Regeringen havde kunnet haabe, idet det jo synes at vise sig, at det skal være med Enstemmighed, at Finansloven skal vedtages her. Naar dette altsaa bliver Tilfældet, staa vi jo ganske sikkert lige over for et historisk Moment, et historisk Moment, som kommer frem ved en enstemmig Vedtagelse her i Folketinget af Finansloven i en saadan Skikkelse, at Regeringen kan modtage den, og som vi have alt Haab om, at ogsaa det andet Ting vil kunne slutte sig til. Dette bethyder jo i Virkeligheden for det første en Opgivelse af den storpolitiske Kamp. Det kan jo kun betyde dette, da jeg ikke